

Het geredde schubdier. — Indertijd schreef ik u, dat men hier (Soengei Bedjankar Est.—Sumatra's Oostkust) ofschoon dicht bij het oerwoud wonende, toch zelden iets bizonders van flora en fauna te zien krijgt. Gisteren (15 Aug. 19) deed zich echter zoo'n zeldzaamheid voor. 's Middags kwam een Chineesche koelie mijn woning voorbij, een zonderling dier dragend. Het gelee op een reptiel, op een krokodil, leguaan, of iets dergelijks, welke hier talrijk voorkomen. Bij nadere beschouwing bleek 't mij, dat het een zoogdier, n.l. een schubdier (*Manis Temminckii*) was.

Ik kocht het den Chinees af voor slechts vijftig centen. Dat volkje doodt elk dier, dat zij tegenkomen, om het als voedsel te nuttigen of om er obaat (geneesmiddel) uit te bereiden zooals de Zigeuners in Europa doen.

Het dier in kwestie, evenals de in Zd. Amerika voorkomende miereneter, leeft geheel van mieren, die hij met zijn lange, draadvormige en kleverige tong vangt. Zijn pooten waren voorzien van groote graafnagels, dienende om mierennesten open te breken. De mondopening is buitengewoon klein, precies groot genoeg om de tong door te laten en tanden ontbreken geheel. De snuit is buitengewoon lang en spits, als bij geen ander zoogdier en feitelijk niere anders dan een koker om als tunnel voor de tong te dienen.

Het vreemdste van alles bij dit dier is dat het geen haren schijnt te hebben, maar z'n heele lichaam is bedekt met groote, platte, driehoekige schubben, welke in geval van dreigend gevaar een weinig opgericht worden en als verweermiddel dienst doen. Ook rolt het dier zich dan op als een egel, doch niet zoo volkomen en dekt zich daarbij eenigszins door den beschubben staart. De onderkant van het dier is, evenals bij den egel, door haren bedekt.

Bij het loopen slaat het de nagels naar binnen, om deze onmisbare werktuigen, niet te laten slijten, wat een zonderling voorkomen oplevert.

Volgens informatie noemen de inlanders het „tiengiling”. Het exemplaar was, snuit en staart medegerekend, + 1 M. lang.

Tegen den avond heb ik het dier op mijn wagen naar den rand van het woud gebracht. Het spartelde hevig tegen, wat mijn staljongen bebloede handen kostte. In Gods vrije natuur hergaf ik het de vrijheid.

Bij het verlaten van den dorren, stoffigen gouvernementsweg en het betreden van frisch groen struikgewas en andere planten verhelderden zich onmiddellijk zijn kleine, slimme oogjes als had het voorgevoel van mijn goede bedoeling. Toen ik het los liet, huppelde 't even over den grond en klom vervolgens op zeer karakteristieke, vlugge en sierlijke wijze (ongeveer op de manier van een spanrups) in een boom, waaruit het zich niet meer verwaardigde neer te dalen.

Ik was verrast over de behendigheid van het dier en was verheugd het van een wissen en wreedaardigen dood te hebben kunnen redden.

J. A. DE KOEIJER.

Valsche schaamte. — Valsche schaamte!... een eigenschap, die helaas heel wat meisjes en jongens bezitten en ze belet, om als vele anderen het genot te smaken van het buiten zijn, van het genieten in de Vrije Natuur.

De helaas te vroeg gestorven natuurliefhebber Heimans zegt reeds in 't begin van zijn „Geologieboekje,” dat hij, wanneer hij uitging om steenen te kloppen, echt „ingenieurachtig” ging doen, wanneer iemand passeerde, om daardoor niet de meening te wekken, dat hij zich bezig hield met dat „kinderachtige steentjeskloppen.”

Hieruit blijkt dus wel, dat we bij de propaganda voor de Natuursport aan valsche schaamte wel onze volle aandacht mogen schenken.

Ge zult het zeker allen nog wel weten, hoe ge, toen ge voor de eerste maal op excursie uitgingt, u schaamtet, toen een voorbijganger merkte, dat ge bezig waart, een vogeltje boven in een boom te bespieden en hoe ge gauw den anderen kant opkeek, om u te rehabiliteeren.

Of hoe je kleurde, toen je voor de eerste maal met de botaniseertrommel op den rug door de stad liep of fietste en toen een schoolkameraad ontmoette, die „den flauwen vent met zijn trommeltje” op de rug spottend nakeek of misschien zelfs uitlachte.

Zie, dat is een eigenschap, die vooral bij de natuurvrienden niet mag voorkomen of tenminste overwonnen moet worden.

De weinige natuurvrienden die er zijn, moeten propaganda voor de Natuursport maken, moeten zelf het goede voorbeeld geven en mogen dus een eigenschap als valsche schaamte niet bezitten.

Maar hoe er af te komen? Wel, dat moet door training.

Stap maar zoo vaak mogelijk met je plantenbus door de stad, ga niet door de achterbuurtjes, maar door de hoofdstraten; schaam je niet, met een handvol planten naar school te stappen om ze aan je leeraar te geven; als je dat een poosje volgehouden hebt, zal je van je ziekte wel spoedig genezen zijn!

Groningen.

J. DE JONGE.